

زهرة کودایی: دوست دارم فیلم زندگی‌ام را بسازند

به خاطر قرارداد با باشگاهم نتوانستم سرکارم در بیمارستان حضور داشته باشم



بهناز میرمطهریان

یکی از ۵ چهره خبرساز فوتبال زنان در سال ۱۴۰۰ بود و اغراق نیست اگر بگوییم زهره کودایی بود که در کنار مریم ایران‌دوست، خیلی‌ها را به تماشا‌های بازی‌های تیم زنان ترغیب کرد. خیلی‌ها که در فضای مجازی برش‌هایی از سیوهای دیدنی‌اش را دیده بودند، مشتاقانه بازی‌ها را دنبال می‌کردند تا هنرنمایی‌های او را دنبال کنند؛ زهره که بعد از جنجال اتهاماتی که درباره جنسیتش به او زده شد، حسابی زیر ذره‌بین رفته بود و در کنار برخی بی‌انصافی‌ها، حمایت‌های زیادی را هم از چهره‌های شناخته شده فوتبال و هنر دریافت کرد. او سال پر فراز و نشیبی را پشت سر گذاشته است و حالا شنیدن درباره آنچه پشت سر گذاشته و چیزی که می‌خواهد پیش رو داشته باشد، بدون شک جذاب است.

از همان دوران کودکی اهل فوتبال بودی؟

از همان کودکی علاقه خاصی به فوتبال داشتم. با توجه به فوتبال خیز بودن منطقه‌ای که در آن زندگی می‌کردم، همیشه در کوچه داشتم فوتبال بازی می‌کردم تا اینکه ۱۴-۱۳ ساله شدم و به لیگ برتر فوتسال رفتم و بعدتر که تیم فوتبال تشکیل شد به فوتبال آمدم.

با همه توانایی‌هایی که داشتی اما مدتی به تیم ملی دعوت نشدی.

بله، من قبلاً سه دوره مقدماتی جام ملت‌ها بازی کرده بودم اما هیچ وقت تا این اندازه مورد حمایت رسانه‌ها نبودم. یک دوره هم مسابقات غرب آسیا شرکت کرده بودم. بعد از آن مدتی نتوانستم در تیم ملی حضور داشته باشم. عده‌ای روی کار آمدند که دوست نداشتند من باشم. من بازیکنی بودم که در عین رفاقت با هم‌پست‌های خودم در زمین چمن سخت رقابت می‌کردم ولی خب من را نخواستند. خدا اینقدر بزرگ است که با آمدن خانم ایران‌دوست و اعتقاد قلبی ایشان، دوباره به تیم ملی برگشتم و خیلی از این قضیه خوشحالم.

اصلاً موضوع استخدامت به کجا رسید؟ الان در روابط عمومی بیمارستان مشغول به کار هستی؟

من در حال حاضر اصفهان هستم چون با تیم باشگاهی‌ام، ذوب‌آهن قرارداد دارم و درگیر مسابقات باشگاهی هستم. به همین خاطر نرسیده‌ام به بیمارستان بروم.

حقوقی هم از بیمارستان دریافت کرده‌ای؟

تا اسفند که حقوقی به من نداده بودند اما قرار بود حقوق اسفندم را بدهند.

فکر می‌کنی تا چه زمانی بتوانی به دروازه‌بانی ادامه بدهی؟

گلری پستی است تا زمانی که تمرین داشته باشی و آمادگی بدنی‌ات را حفظ کنی، می‌توانی به فوتبال ادامه بدهی. من همیشه حرفه‌ای بودم و آمادگی‌ام را حفظ می‌کنم. البته واقعاً آدم از یک ساعت دیگر خودش هم خبر ندارد و آینده را نمی‌دانیم که چه پیش می‌آید اما می‌خواهم خوب تمرین کنم و قانع نباشم به چیزی که الان دارم. بالاتر از اینها را می‌خواهم.

بزرگ‌ترین آرزوی فوتبالی‌ات چیست؟

اینکه برای یکبار هم که شده جام جهانی را تجربه کنم.

به بازی در تیم‌های خارجی هم فکر کرده‌ای؟ پیشنهادی داشتی؟

معلوم است که فکر می‌کنم اما پیشنهادی که شرایط خوبی داشته باشد، تا به حال نبوده. چند بار پیشنهادهایی داشتم اما شرایطشان خوب نبود.

در شرایط سخت خیلی‌ها به من پیام دادند. امیر عابدزاده بود که لطف کرد، علیرضا بیرانوند، مهدی رحمتی، حسین حسینی، علی آقا کریمی و خیلی از فوتبالیست‌های تاپ کشور به من پیام دادند، حمایت کردند و باعث شدند که دلگرم شوم

درست است که نتوانستم از گروه‌مان صعود کنیم اما تجربه بسیار خوبی برای ما بود و امیدوارم در سال آینده بتوانیم نتایج بهتری بگیریم.

بهترین خاطره‌ای که از این سال برایت مانده، چیست؟

آن لحظه که من پنالتی بازیکن اردن را گرفتم و صعودمان به جام ملت‌های آسیا قطعی شد، آن سال بهترین خاطره سال برای من بود. اگر دروغ نگویم، آن لحظه حس خیلی خوبی داشتم و مطمئن بودم که ضربه پنالتی را می‌گیرم. خواست خدا بود با تلاش و کوشش خودم.

همان مهار پنالتی‌ها باعث شد که خیلی به چشم بیایی و همان زمان هم مصاحبه‌ای داشتی و گفته بودی نچاری می‌کردی که خیلی سروصدا کرد و خیلی‌ها زندگی‌ت را شبیه به بیرانوند می‌دانستند. دوست داری مثل بیرانوند، قصه زندگی‌ت را هم بسازند؟

من خودم دوست دارم فیلم زندگی‌ام را بسازند. اتفاقاً یک ماه پیش بود که رفتم و فیلم بیرانوند را دیدم. پیشنهادی اما برای ساخت فیلم زندگی‌ام نداشته‌ام.

اگر این فیلم ساخته شود، خودت دوست داری کدام قسمت زندگی‌ات در آن برجسته شود؟

درست است که این موضوع شاید برای خودم ناراحت‌کننده باشد اما دوست دارم دورانی در این فیلم بیاید که اوضاع مالی‌ام خیلی بد بود. روزهایی که به سختی می‌توانستم حتی به تمرین بروم و هزینه رفت و آمد را هم نداشتم. خیلی برابرم مهم است با همه مشکلاتی که داشتم نتوانستم جان‌زنم.



می‌کردند. به هر حال همه اینها گذشت و چیز خاصی نبود. من اما همیشه گفته‌ام که خیلی‌ها مثل هنرمندها و سلبریتی‌ها حمایت کردند و این خودش بزرگ‌ترین دلگرمی بود برای اینکه من کارم را ادامه دهم.

بیشتر از همه حمایت کدام یک از سلبریتی‌ها و بزرگان ورزشی بود که در خاطرت ماند و بر تو تأثیر گذاشت؟

امیر عابدزاده بود که لطف کرد، علیرضا بیرانوند، مهدی رحمتی، حسین حسینی، علی آقا کریمی و خیلی از فوتبالیست‌های تاپ کشور به من پیام دادند، حمایت کردند و باعث شدند که دلگرم شوم که از همین جا می‌خواهم از تک‌تک آنها تشکر ویژه‌ای داشته باشم.

حضورتان در جام ملت‌های آسیا هم در حالی رقم خورد که تیم بعد از دو سال تعطیلی دوباره شروع به تمرین کرد.

ما تجربه بسیار کمی داشتیم. بعد از ۸ ماه این تیم در مسابقات حاضر شد.

سالی که گذشت برایت چطور بود؟

سالی که گذشت برای من سال متفاوتی بود. پستی‌ها و بلندی‌هایی داشت. سال اعزاز تیم زنان به مقدماتی جام ملت‌ها بود و اتفاقی تاریخی در این سال رخ داد که فشنگ و خاص بود. فقط یک بدی داشت که آن قضیه پیش آمد.

همان قضیه اتهام اردنی‌ها به شما بابت جنسیت؟

بله. آن یکی، دو هفته خیلی فشار روی سرم بود. البته که آن هم خیر بود ولی به من خیلی سخت گذشت.

در آن یکی، دو هفته از دوست و آشنا و اطرافیان چه واکنش‌هایی دریافت می‌کردی؟

ببینید. در آن مدت یکی دو هفته شرایط خاصی بود. باز خورد و کامنت‌هایی که می‌گرفتم بیشتر انرژی مثبت بود. فقط یکسری در فضای مجازی بودند که مطالب ناراحت‌کننده‌ای منتشر

